

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3928/2019
Гж ап 28/2019
29.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Република ..., чији је пуномоћник Младен Вујић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво, Општине Врачар, коју заступа Јавно правобранилаштво Општине Врачар и ББ из ..., чији је пуномоћник Огњен Божовић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене ББ из ..., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5404/16 од 03.11.2016. године и о жалби тужене изјављеној против решења Апелационог суда у Београду РЗ. 23/19 од 09.05.2019. године, у седници од 29.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена жалба тужене ББ из ..., изјављена против решења Апелационог суда у Београду РЗ. 23/19 од 09.05.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене ББ из ... изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5404/16 од 03.11.2016. године.

Образложење

Пресудом Трећег општинског суда у Београду П 458/01 од 03.10.2007. године ставом првим изреке утврђено је да је ништав и не производи правно дејство уговор о откупу стана закључен 23.09.1999. године између тужене Општине Врачар као продавца и тужене ББ као купца, оверен код тог суда дана 29.09.1999. године. Ставом другим изреке утврђено је да тужила ВВ има право власништва на двособном стану у ... описаном изреком, што су тужени Република Србија и Општина Врачар обавезане да признају и трпе тужилин упис права својине у јавним књигама. Ставом трећим изреке тужене су обавезани да тужили накнаде трошкове парничног поступка.

Одлучујући о жалби тужених, Апелациони суд у Београду је пресудом Гж 14347/10 од 21.07.2011. године одбио жалбе као неосноване и потврдио првостепену пресуду. Решењем Врховног касационог суда Рев 2336/2015 од 28.01.2016. године одбачена је као недозвољена ревизија тужене ББ.

Тужена ББ је 31.10.2011. године поднела предлог за понављање поступка из разлога што је тужила ВВ преминула пре правноснажног окончања поступка, о чему

њени пуномоћници нису известили суд, с тим што се разлог за понављање поступка односи на поступак пред другостепеним судом.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5404/16 од 03.11.2016. године ставом првим изреке дозвољено је понављање поступка и укинута пресуда Апелационог суда у Београду Гж 14347/10 од 21.07.2011. године. Ставом другим изреке одбијене су као неосноване жалбе тужених и потврђена пресуда Трећег општинског суда у Београду П 458/01 од 03.10.2007. године.

Против другостепене пресуде, ревизију је благовремено поднела тужена ББ, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. важећег Закона о парничном поступку.

Решењем Апелационог суда у Београду РЗ 23/19 од 09.05.2019. године не предлаже се Врховном касационом суду одлучивање о ревизији тужене изјављеној против другостепене пресуде, у смислу члана 395. Закона о парничном поступку.

Против наведеног решења, тужила је изјавила жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност жалбе у смислу чл. 385. став 1. и 411. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11) и утврдио да жалба није дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је 09.02.2001. године, пре ступања на снагу важећег Закона о парничном поступку (01.02.2012. године). Одредбом члана 411. ранијег ЗПП, који се у овом поступку примењује, није прописано да ће се у поступку поводом ревизије сходно примењивати и одредбе члана 385. ЗПП, нити је чланом 395. ЗПП прописана могућност изјављивања жалбе на решења апелационог суда о изузетној дозвољености ревизије. Из изнетог произилази да жалба поднета против побијаног решења није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке, на основу чл. 385. и 411. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 401. став 1. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

У тужби од 09.02.2001. године вредност предмета спора је означена на 550.000,00 динара, што је унето у увод првостепене пресуде.

С озбиром да наведена вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра као ревизијског цензуса у смислу члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ 55/14), то ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 404. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић